



Централізована бібліотечна система
Деснянського району м. Києва
**Центральна районна бібліотека
ім. П. А. Загребельного**



Київська карта Павла Загребельного

Краєзнавчий путівник

Київ, 2019

Київська карта Павла Загребельного
[Текст] : краєзнавчий путівник / упоряд. Кіреєва Н. П. ; ред. Баранова Н. А. – Київ, 2019. – 20 с. : фот.

Краєзнавчий путівник підготовлений до 95-річчя від дня народження українського письменника, Героя України – Павла Архиповича Загребельного.

Мета путівника – **«пройти» тими місцями нашого міста**, які пов’язані з життєвим та творчим шляхом письменника.

У багатьох своїх творах Павло Загребельний висвітлив історію міста Києва, сучасні йому події та характери жителів одного з найпрекрасніших європейських міст.

Видання розраховане на широке коло користувачів, яким небайдужа історія нашого міста, питання культури, духовності, самовизначення та які цікавляться непересічними особистостями української літератури.

Путівник складено за матеріалами Інтернет-ресурсів.

Укладач: Кіреєва Н.П.
Редактор: Баранова Н. А.

Контактна інформація:
м. Київ, вул. Драйзера, 6
e-mail: library141@ukr.net
веб-сторінка: <http://desnabib.kiev.ua>
<http://www.facebook.com/desnabib>

Шановний читачу!

Павло Загребельний – один з найвідоміших українських письменників, Герой України.

За свою творчість він був удостоєний величезної кількості премій і нагород.

Павло Загребельний – невтомний дослідник історичних подій, сучасних йому політичних, соціальних та культурних процесів, особистість залізної самодисципліни та самоорганізації. Ці якості яскраво простежуються у всій його різножанровій літературній творчості та громадській діяльності.

Життєвому та творчому шляху видатного прозаїка, класика української літератури Павлу Архиповичу Загребельному, ім'я якого носить Центральна районна бібліотека Деснянського району міста Києва, присвячено чимало літературознавчих досліджень та біографічних нарисів.

Цей краєзнавчий путівник знайомить з тими місцями міста Києва, які зіграли особливу роль у творчому та особистому житті письменника.

Користуючись фондом інформаційних ресурсів бібліотеки ви можете ознайомитись з виданнями всіх його художніх та публіцистичних творів, з критичними матеріалами, надрукованими в періодиці різних років.

Зупинка 1.
Київське артилерійське училище
просп. Перемоги, 55/2

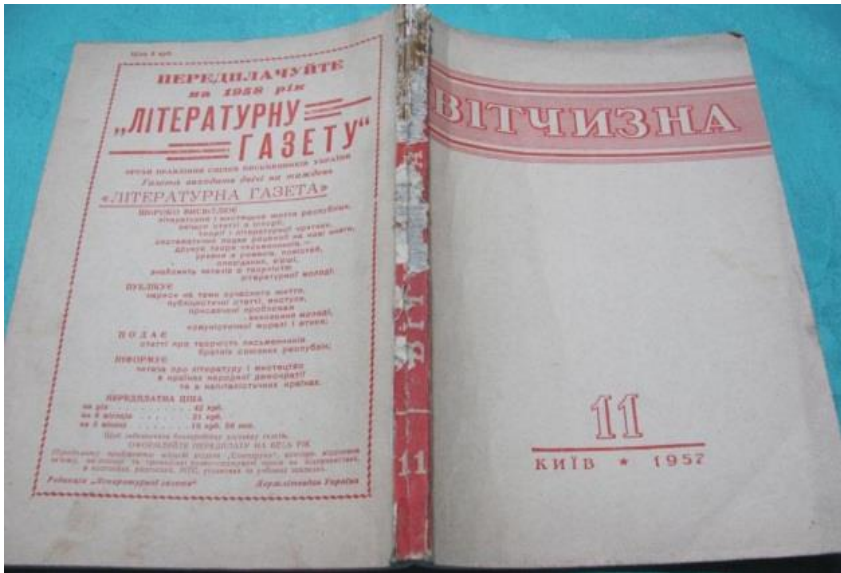


Початок Другої Світової війни.

В 1941 році Павло Загребельний закінчив десятирічну середню школу.

Вчорашній випускник, ще не маючи повних сімнадцяти років, пішов добровольцем до армії, був курсантом 2-го Київського артучилища (закрите в 1994 році), у серпні 1941 року брав участь в обороні Києва.

Зупинка 2.
Журнал «Вітчизна»
вул. Орджонікідзе, 2 (Банкова, 2)



Журнал «Вітчизна». Видання 50-х років XX ст.

«Вітчизна» (1933-2012) – український літературний журнал, найстаріший часопис українських письменників.

З 1954 року Павло Загребельний – завідувач відділу, заступник головного редактора журналу «Вітчизна». Посади поєднував з письменницькою працею.

На сторінках журналу друкували твори найвизначніших українських письменників: М. Рильського, П. Тичини, О. Довженка, М. Зерова, В. Винниченка, В. Підмогильного, Є. Плужника, Ю. Мушкетика, Л. Костенко, М. Вінграновського, Є. Гуцала, В. та багатьох інших.

Зупинка 3.

Видання «Літературна газета»

вул. Орджонікідзе, 2 (Банкова, 2)
Сьогодні видання має назву «Літературна Україна»,
знаходиться за адресою: вул. Суворова, 6.



У 1961-1963 рр. Павло Загребельний працює головним редактором «Літературної газети» (пізніше – «Літературна Україна»).

«Літературна Україна» відома своєю громадянською позицією і відстоюванням національних ідеалів.

Нині «Літературна Україна» – щотижнева газета, що оновлюється, стає сучасним виданням.

До редакційної колегії газети входять такі відомі українські письменники та діячі української

культури, як: В. Брюховецький, М. Лубківський, П. Мовчан, М. Слабошпицький та інші.

Газета має передплатників не лише в Україні, а й у багатьох країнах за кордоном.

У 2012 році «Літературну Україну» занесено до Книги рекордів України як «найдавнішу україномовну українську літературну газету, що нині виходить».

Зупинка 4.
Національна Спілка письменників
України
вул. Банкова, 2



* 1964-1979 рр. – Павло Загребельний займає посаду секретаря Спілки письменників України;

* 1979-1986рр. – 1-го секретаря правління Спілки.

В ті роки, коли працював Павло Загребельний, Спілка мала власні друковані органи:

- «Літературна Україна»;
- «Вітчизна»;
- «Жовтень»;
- «Прапор»;
- «Всесвіт» – спільно з Українським товариством дружби і культурних зв'язків з зарубіжними країнами;
- «Радянське літературознавство» («Слово і час» (1990)) – з Інститутом літератури ім. Т. Шевченка;
- «Радуга» російською мовою.

Сьогодні Національна спілка письменників України – добровільна творча організація професійних літераторів України: поетів, прозаїків, драматургів, критиків і перекладачів.

Зупинка 5.
Комітет з Національної премії
України імені Тараса Шевченка

м. Київ, вул. Прорізна, 2.



Комітет з Національної премії України ім. Т. Шевченка є допоміжним органом, що забезпечує здійснення Президентом України повноважень із нагородження Національною премією України імені Тараса Шевченка.

Комітет постійно відстежує та аналізує процеси, які відбуваються в національному і світовому культурному просторі, сприяє популяризації творів лауреатів Національної премії.

У 1974 році за романи «Первоміст» і «Смерть у Києві» Павло Загребельний отримав Державну премію ім. Т. Шевченка.

*1979-1987 рр. – Павло Загребельний Голова Комітету з Державних премій ім. Т. Шевченка;

*1996-2005 рр. – Член Комітету з Національних премій України ім. Т. Шевченка.

Зупинка 6.
Верховна Рада України
вул. Михайла Грушевського, 5



*1974–1979 рр. – Павло Загребельний Депутат ВР УРСР 9 скликання.

*1979-1989 рр. - Депутат ВР СРСР 10-11 скликання.

Зупинка 7.
Центральний державний архів-музей
літератури і мистецтв України
вул. Володимирська, 22А.



Літератор виступає на урочистому засіданні з
нагоди відкриття меморіального кабінету Юрія Смолича
(26 вересня 1978 р.).

Павло Загребельний брав активну участь у різноманітних заходах, які проводились в архіві-музеї.

В 2012 році в галереї архіву-музею діяла документально-книжкова виставка, присвячена життю й творчості Павла Загребельного.

В експозиції вперше було оприлюднено матеріали, частина з яких тривалий час зберігалась під грифом «таємно»:

- різноманітні фотографії,
- листування,
- редакційні й видавничі екземпляри романів, повістей, сценаріїв,
- рецензії на твори інших авторів, тощо.

Зупинка 8.
Національний академічний театр
російської драми ім. Лесі Українки
вул. Богдана Хмельницького, 5.



В 1967 році Павло Загребельний разом з режисером театру Михайлом Резніковичем створили інсценізацію роману «Зло».

Спектакль під назвою «Хто за? Хто проти?» пройшов на сцені театру понад тисячу разів.

Зупинка 9.
Українська студія
телевізійних фільмів
вул. Ованеса Туманяна, 15.



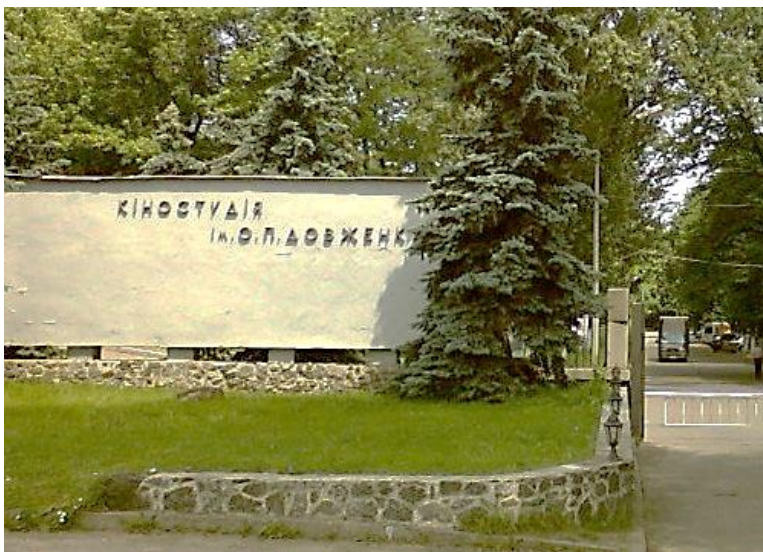
Укртелефільм – радянська республіканська, а з 1991 року українська студія телевізійних фільмів.

Це одна з небагатьох студій, яка фільмувала «живих» національних поетів і письменників, які перед камерою читали свої найкращі твори, композиторів, музикантів і вокалістів світового рівня, які виконували як свої твори, так і шедеври української та світової класики.

За сценаріями Павла Загребельного на студії були створені телевізійні фільми:

- «Лаври» (1972, у співавт. з О. Сацьким),
- «І земля стрибала мені назустріч» (1975),
- «Хто за? Хто проти?» (1977),
- «Розгін» (1983, т/ф, у співавт. з Г. Коханом та М. Резніковичем).

Зупинка 10.
Національна кіностудія
художніх фільмів ім. О. Довженка
просп. Перемоги, 44



За сценаріями Павла Загребельного на кіностудії створені художні фільми, які увійшли до **«золотого фонду українського кіно»:**

- «Ракети не повинні злетіти» (1964, у співав. з М. Фігуровським);

– «Перевірено – мін немає» (1965, у співавт. з Ю. Лисенком та ін;

– «Ярослав Мудрий» (1981, у співавт. з Г. Коханом).

У 1965 році Павло Загребельний написав сценарій до фільму Сергія Параджанова «Київські фрески». Фільм незакінчений, знятий в жанрі арт-хаусу, алегорія на теми наслідків війни.

Зупинка 11.
Центральний державний
кінофотофоноархів України
ім. Г. С. Пшеничного
вул. Солом'янська, 24.



Цей заклад – один з найбільших в Україні архівних установ, який є сучасним науково-

інформаційним та методичним центром по збереженню та створенню належних умов доступу до вітчизняної аудіовізуальної спадщини.

В архіві зберігаються кіноплівки телевізійних кінострічок, знятих за творами Павла Загребельного, аудіовізуальні документи (понад 80 одиниць обліку), які висвітлюють творчу та громадську діяльність Павла Архиповича.

Фотодокументи відображають участь митця в суспільно-громадських та мистецьких заходах:

- з'їздах,
- наукових та читацьких конференціях,
- творчих зустрічах,
- показують письменника на відпочинку і за роботою.

Зупинка 12. **Вул. Терещенківська, 5**



За цією адресою в 1977-2009 рр. жив Павло Загребельний із своєю родиною (про що свідчить меморіальна дошка на будинку).



Сьогодні в цьому будинку розміщуються літературно-меморіальний музей-квартира Павла Тичини та літературно-меморіальний музей-квартира Миколи Бажана.

Величезна роль у створенні Музею-квартири Павла Тичини в місті Києві у існуючому форматі належала саме Павлу Архиповичу Загребельному, який жив у тому ж будинку, що й Павло Тичина.

Саме Загребельному належала ідея створити ПЕРШИЙ меморіальний музей в Україні у квартирі письменника.

В 1979 році вийшов наказ про відкриття літературно-меморіального музею-квартири П. Тичини.

В 1980-ому році музей відкрився.

Зупинка 13.
Конча-Озерна.
Дача родини Загребельних



Павло Архипович жив у Кончі-Озерній у письменницькому кооперативі, на дачі № 23.

Тут літератор перебував до останніх днів свого життя.

Список використаних Інтернет -ресурсів:

1. **Вітчизна** [Електронний ресурс] : літературно-художній та громадсько-політичний журнал письменників України // Журнал Вітчизна. Редакція. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://vitchyzna.ukrlife.org/editor.htm>, вільний. – Назва з екрану. – Мова укр.
2. **Киевское высшее общевойсковое командное дважды Краснознаменное училище им. М. В. Фрунзе** [Электронный ресурс] // Сайт выпускников КВОКДКУ им. М. В. Фрунзе. – Электрон. текст. – Режим доступа: <http://www.kvoku.org/index.php?page=history>, свободный (дата обращения: 2008-2019). – Название с экрана. – Яз. Рус.
3. **Літературна Україна** [Електронний ресурс] : щотижневик, газета письменників України // Вікіпедія. – Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D1%96%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B0%D1%82%D1%83%D1%80%D0%BD%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B0, вільний (дата звернення: 19.09.2018). – Назва з екрану. – Мова укр.
4. **Національна кіностудія художніх фільмів ім. О. Довженка** [Електронний ресурс] // Національна кіностудія ім. О. Довженка : офіційний сайт. – Електрон. текст. – Режим

доступу: <http://www.dovzhenkofilm.com.ua/>,
вільний. – Назва з екрану. – Мова укр.

5. Положення про Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка [Електронний ресурс] // **Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка** : офіційний веб-сайт. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.knpu.gov.ua/>, вільний (дата звернення: 2011). – Назва з екрану. – Мова укр.

6. Українська студія телевізійних фільмів (Укртелефільм) [Електронний ресурс] // Platfor.ma. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://platfor.ma/organizers/4dc5716d603be/>, вільний (дата звернення: 2010-2019). – Назва з екрану. – Мова укр.

7. Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва України [Електронний ресурс] // ЦДАМЛМ України. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://csam.archives.gov.ua/ukr/holovna/>, вільний. – Назва з екрану. – Мова укр.

8. Центральний державний кінофотофоноархів України імені Г. С. Пшеничного [Електронний ресурс] // ЦДКФФА України ім. Г. С. Пшеничного : офіційний сайт. – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://tsdkffa.archives.gov.ua/>, вільний (дата звернення: 2010). – Назва з екрану. – Мова укр.